

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 322/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 5, Piešťany, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/21/2019 zo 16. septembra 2019 a proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/1/2020 z 25. júna 2020 a sp. zn. 1TdoV/10/2023 z 10. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. mája 2026 domáha vyslovenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/21/2019 zo 16. septembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu“) a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5To/1/2020 z 25. júna 2020 (ďalej len „napadnuté odvolacie uznesenie“) a sp. zn. 1TdoV/10/2023 z 10. februára 2026 (ďalej len „napadnuté dovolacie uznesenie“). Navrhol vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaný vinným z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, pretože mal ponúknuť presne nezistený úplatok odbornému referentovi špecialistovi Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky za to, že mu vystavil povolenie na vedenie služobných cestných vozidiel

bez toho, aby riadne absolvoval zdokonaľovacie odborné školenie a úspešne vykonal testy. Špecializovaný trestný súd sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon podmienenečne odložil za súčasného určenia skúšobnej doby 18 mesiacov. Sťažovateľovi zároveň uložil trest zákazu činnosti spočívajúci vo výkone zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie orgánu verejnej moci na 5 rokov.

3. Napadnutým odvolacím uznesením bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

4. Napadnutým dovolacím uznesením bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že bol odsúdený iba na základe obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol poruchový a v dôsledku uvedeného predstavoval nezákonný dôkaz. Domnieva sa, že v prípade takejto dôkaznej núdze mal byť v trestnom konaní oslobodený. Všeobecné súdy nevenovali pozornosť tomu, čo vyjadreniami „Čo Vám viem za to ponúknuť?“ a „Ako by som sa Vám za to mohol poďakovať, odplatiť, revanšovať?“ mohol v skutočnosti myslieť. V jeho prípade nešlo v žiadnom prípade o ponúknutie úplatku. Úplatok ako taký navyše vôbec nebol špecifikovaný, čo bolo ďalším dôvodom na jeho oslobodenie. Trestný čin bol taktiež nesprávne kvalifikovaný, pretože konanie inštruktora nebolo nijako ovplyvnené alebo podmienené konaním sťažovateľa, pričom ani obrazovo-zvukový záznam nezachytáva, čo presne sa v kancelárii dialo. Držanie oprávnenia na vedenie služobných vozidiel nemožno považovať za žiaden majetkový či iný benefit a ako také ani nepodmieňuje výkon funkcie príslušníka Policajného zboru. Sťažovateľ zdôrazňuje, že nikomu nič neponúkol a ani nesľúbil, ani od neho nikto nič nežiadal a ani nikomu nič priamo a ani sprostredkovane nedal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa ústavy a jeho práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, napadnutým odvolacím uznesením a napadnutým dovolacím uznesením, ktoré boli vydané v jeho trestnej veci.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu a napadnutým odvolacím uznesením:

8. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa označenými rozhodnutiami, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

10. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému rozsudku Špecializovaného trestného súdu odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým odvolacím uznesením. Následne mal možnosť podať proti napadnutému odvolaciemu uzneseniu dovolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým dovolacím uznesením. Zároveň je vhodné pripomenúť, že námietky sťažovateľa bolo možné podradiť pod jednotlivé dovolacie dôvody podľa Trestného poriadku a že najvyšší súd ako súd dovolací mohol v prípade zistenia dôvodnosti týchto námietok zjednať v sťažovateľovej veci ním sledovanú nápravu.

11. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým dovolacím uznesením:

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavná sťažnosť ako celok pôsobí zmätočne, keď sťažovateľ v rôznych častiach ústavnej sťažnosti označil rôzne práva podľa ústavy a dohovoru, a to iba označením samotného článku, pričom tieto sa nepremietli do petitu jeho ústavnej sťažnosti. K rôznym takto označeným právam podľa ústavy a dohovoru sťažovateľ neuviedol žiadnu konkrétnejšiu argumentáciu nad rámec tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí. Petit ústavnej sťažnosti, ktorý odkazuje na pôvodný zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním v znení neskorších predpisov a ktorý bol nahradený zákonom o ústavnom súde (z roku 2018), obsahuje viaceré písárske chyby a taktiež chybné označenie napadnutých rozhodnutí. Napriek uvedenému dospel k záveru, že ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému dovolaciemu uzneseniu je meritórne preskúmateľná, a to s ohľadom na tvrdené nedostatočné odôvodnenie.

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014).

14. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

15. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že v prípade tohto práva nejde o právo absolútne. Označený článok dohovoru, ktorý súdom ukladá povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno vykladať tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Je však potrebné prihliadnuť na to, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná, a či mohla mať vplyv na výsledok konania (rozsudok vo veci Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52). Ak je námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30). Vnútroštátne súdy majú v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť posúdiť hlavné argumenty účastníkov konania (rozsudok vo veci Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005, sťažnosť č. 61302/00, bod 67), ako aj námietky týkajúce sa práv a slobôd zaručených dohovorom a jeho protokolmi, pričom tieto námietky sú vnútroštátne súdy povinné skúmať obzvlášť prísne a dôkladne (rozsudok vo veci Wagner a J.M.W.L. proti Luxembursku z 28. 6. 2007, sťažnosť č. 76240/01, bod 96). Z pohľadu záruk spravodlivého konania v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je akceptovateľné, aby nariadený súd iba potvrdil odôvodnenie nižšieho súdu. Článok 6 ods. 1 dohovoru však vyžaduje, aby sa vnútroštátny súd,

ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil iba stručne, či už z dôvodu, že prevzal odôvodnenie rozhodnutia nižšieho súdu, alebo z iných príčin, skutočne vysporiadal s podstatnými otázkami, ktoré mu boli predložené, a nie iba bez ďalšieho potvrdil závery nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, bod 60).

17. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení k námietke sťažovateľa o nezákonnosti obrazovo-zvukového záznamu uviedol, že príslušný príkaz bol vydaný sudcom pre prípravné konanie a riadne odôvodnený. Samotný obrazovo-zvukový záznam bol vyhotovovaný od 18. mája 2017 do 15. augusta 2017 a uložený na celkovo 129 DVD nosičoch a súvisel s objasňovaním rozsiahlejšej trestnej činnosti, pre ktoré sa pôvodne viedlo spoločné konanie proti viacerým osobám a pre viaceré skutky. Skutkový dej súvisiaci so sťažovateľom sa odohral 9. augusta 2017 od 12.50.51 h do 12.53.32 h, čiže za menej než 3 minúty. Pri vyhotovovaní predmetného záznamu skutočne došlo k poruche, avšak v iné dni, a teda v celkom odlišný čas od skutku sťažovateľa. Skutok sťažovateľa bol zaznamenaný v celom rozsahu a bez akejkoľvek poruchy, pričom ani sám sťažovateľ netvrdil, že by chýbali určité sekvencie, ktoré by boli relevantné pre posúdenie jeho viny. Porucha ako táka teda nemala žiaden vzťah k relevantnému času z pohľadu spáchania skutku zo strany sťažovateľa. Najvyšší súd ďalej uviedol, že sťažovateľom spochybňovaný obrazovo-zvukový záznam bol na hlavnom pojednávaní vykonaný priamo jeho prehratím, nie oboznámením súvisiaceho prepisu, v ktorom sa uvádza, že dôvodom nepresnosti a neúplnosti prepisu sú interiérové a situačné podmienky, za ktorých sa záznam odohral.

18. K námietke sťažovateľa, že v danej veci nebol špecifikovaný úplatok, a teda ani nemohlo dôjsť k jeho odsúdeniu, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že definičné poňatie úplatku v zmysle § 131 ods. 3 Trestného zákona je natoľko široké, že v sebe zahŕňa akúkoľvek neoprávnenú výhodu, a to bez ohľadu na jej hodnotu. Identifikácia úplatku pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona nie je nevyhnutná. Najvyšší súd nad rámec uvedeného osobitne poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu, z ktorého vyplýva, že úplatkom v danej veci bol individuálny hmotný predmet, ktorý mal sťažovateľ pri sebe a ktorý vybral zo svojej príručnej tašky a ktorý bol pôvodne vyhodnotený ako fľaša alkoholu.

19. Z uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení poskytol sťažovateľovi na ním vznesené námietky dostatočne presvedčivé, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľné odpovede. Najvyšší súd sa podrobne venoval námietke sťažovateľa o nezákonnosti obrazovo-zvukového záznamu, ako aj jeho námietke o nedostatočnej identifikácii úplatku (predmetu) a prípadnému dopadu tejto skutočnosti na zákonnosť jeho odsúdenia.

20. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti podrobným spôsobom opisuje celý priebeh trestného konania, ako aj praktické skúsenosti s podávaním žiadosti o povolenie na vedenie služobných cestných vozidiel, tieto predstavujú od základov iné skutkové a právne vyhodnotenie danej trestnej veci sťažovateľom, ktoré si ústavný súd nemá s odkazom na už citovanú judikatúru dôvod osvojovať. Úlohou ústavného súdu bolo presvedčiť sa, že najvyšší súd poskytol sťažovateľovi relevantné a dostatočné odpovede na ním vznesené námietky, čo, ako už bolo uvedené, bolo zo strany najvyššieho súdu naplnené.

21. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a taktiež podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu